

Hồi 24

Tuyệt phong cổ bảo

Tống Ngọc Thu chờ đối phương đi hết mới đưa thanh kim kiếm vừa lấy được từ Tâm Cô cho Lâm Đoàn Nghĩa rồi bảo Mã Minh Châu:

- Tạm thời cảm phiền cô nương.

Mã Minh Châu chột oà lên khóc thảm thiết, nước mắt tuôn chảy như mưa.

Tống Ngọc Thu nhú mày hỏi:

- Chúng ta không giết người không làm gì xúc phạm đến người có sao lại khóc dữ thế?

Mã Minh Châu thảm giọng nói:

- Các người cho rằng ta đúng là nhi nữ của Mã Minh Sơn sao? Cho các người biết nếu không mau rời khỏi đây, trong vòng ba ngày thì đừng mong sống sót.

Lâm Đoàn Nghĩa Tống Ngọc Thu nghe vậy rất ngạc nhiên đồng thanh hỏi:

- Vì sao?

Mã Minh Châu lau nước mắt đáp:

- Ta lừa các người đầu.

Tống Ngọc Thu hỏi:

- Người nói rằng mình không phải là nhi nữ của Mã Minh Sơn, vậy là ai?

Mã Minh Châu thở dài nói:

- Tuyệt Phong Tam Lão tìm bắt rất nhiều nữ nhân về đây, tất cả đều xinh đẹp cho đến mười bốn mười lăm thì gả cho những nhân vật có danh tiếng tên giang hồ chúng ta gọi chúng là gái mỗi vì vậy mà Tuyệt Phong Tam Lão ngoài võ công ra phạm vi thế lực cũng rất lớn.

Tống Ngọc Thu hỏi:

- Người cũng là một trong số đó?

Mã Minh Châu gật đầu:

- Phải, lẽ ra ta cũng chung số phận như những thiếu nữ bất hạnh kia phải được gả cho một người nào đó trong võ lâm từ hồi mười bốn tuổi nhưng không biết vì sao Mã Minh Sơn giữ lại. Tình cờ ta mới biết được loại gái mỗi này, chúng có một điểm đặc biệt là được Mã Minh Sơn nuôi từ nhỏ, bó chân rất kỹ nên bàn chân nhỏ hơn bình thường nhiều.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Vậy Mã Minh Sơn thực hiện việc đó rất bí mật?
- Đương nhiên.

Tống Ngọc Thu hỏi tiếp:

- Chuyên đó sẽ nói sau. Vừa rồi người nó trong ba ngày chúng ta sẽ chết vì sao thế?

Mã Minh Châu hỏi lại:

- Các người cho rằng Mã Minh Sơn chấp nhận ba điều kiện các người đưa ra là thật hay sao?

- Nhưng vừa rồi hắn đã chấp nhận.

- Đó chỉ là kế hoãn binh thôi, mục đích là lừa các người vào chỗ chết. Đương nhiên ta cũng không ngoại lệ.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Cái đó cũng có khả năng, nhưng người cứ an tâm, chẳng những chúng ta không chết mà sẽ tìm những gá mỗi đó cứu đi, nếu điều tra đúng như lời của người nói. Bây giờ ta muốn cô nương nói thật xem hai vị lục y thiếu nữ hiện đang ở đâu?

Mã Minh Châu lắc đầu:

- Ta thật không thấy họ.

Tống Ngọc Thu nhíu mày nói:

- Lại thật chẳng lẽ họ đã gặp chuyện gì bất trắc dọc đường không đến được Tuyết Sơn?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nếu họ không tới đây thì chúng ta không có lý do gì ở lại nữa, bây giờ hãy cứu những nữ nhân bất hạnh ra khỏi đây rồi đi tìm Hồng thư và Thái muội.

Mã Minh Châu thở dài nói:

- Tuy các người có hảo tâm nhưng không dễ cứu nhưng gái mỗi ra khỏi đây đâu.

- Vì sao?

- Vì để khỏi bị tiết lộ bí mật Mã Minh Sơn cho chúng ta uống một loại độc dược làm mất đi trí nhớ, thậm chí quên cả ngôn ngữ chỉ dạy cho chúng ta một số lời đối thoại riêng, không hiểu người thường nói gì và người thường cũng không hiểu chúng.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Có chuyện quái dị đó sao? Vậy cô nương hiểu được họ chứ?

- Đương nhiên hiểu được.

- Nếu vậy thì được rồi. Cô nương hãy làm cho họ hiểu ý chúng ta sau đó sẽ đưa họ đến một nơi an toàn, cô nương sẽ trở thành chủ nhân của họ đưa tới một nơi nào đó thật xa rồi kiếm nơi làm ăn.

Mã Minh Châu cả mừng nói:

- Nếu vậy thì tốt quá.

Nhưng lập tức trở nên lo lắng:

- Thế lực của Tuyết Phong Tam Lão rất lớn có tai mắt khắp nơi, chỉ e trước sau gì chúng cũng tìm được.

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ ngợi một lúc rồi lấy ra tấm ngọc bài nói:

- Đây là thánh mẫu lệnh của Cửu U Quỷ Mẫu người hãy giữ lấy nếu Tuyết Phong Tam Lão tìm được thì cứ đưa ra nói rằng đó là ý của mẹ yêu bà đó. Tuyết Phong Tam Lão sẽ không dám trái lệnh.

Mã Minh Châu mở to mắt nhìn lệnh bài ngọc nhiên hỏi:

- Đúng là Thánh Mẫu lệnh thật, làm sao hai vị lấy được?

- Cửu U Quỷ Mẫu đã bị chúng ta giết bây giờ ngoài cô nương ra không ai biết bà ta ở đâu.

Vừa lúc đó vang lên một tràng cười rùng rợn.

Ba người nhìn lại thấy một người đứng trên tường viện.

Đó là một lão nhân tóc bạc chùng bầy tám mươi tuổi rất cao lớn hướng đôi mắt xanh lè nhìn ba người.

Mã Minh Châu sợ run bắn lên nhào tới ôm lấy Tống Ngọc Thu run giọng nói:

- Thư thư cứu tôi.

Lâm Đoàn Nghĩa trấn an:

- Cô nương đừng sợ hãy nói xem đây là ai?

Mã Minh Châu run rẩy đáp:

- Đó là... ca ca của Cửu U Quỷ Mẫu, lão đại trong Tuyết Phong Tam Lão... tên Mã Minh Tích.

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày nói:

- Lạ thật, ta nghe nói Cửu U Quỷ Mẫu là mẫu thân của Tuyết Phong Tam Lão sao cô nương bảo Mã Minh Tích là đại ca của mẹ?

Mã Minh Châu nói:

- Cái đó tôi không rõ lắm vì thấy Cửu U Quỷ Mẫu ít tuổi hơn Tuyết Phong Tam Lão nhiều...

Mã Minh Tích vẫn đứng trên tường nhìn Mã Minh Châu nói:

- Người ăn cháo đá bát còn mong sống nữa sao?

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Người định làm gì?

Mã Minh Tích rít lên:

- Ngay cả Phương Bất Bình ngày xưa còn nể trọng lão phu mấy phần, tiểu tử ngươi thật không biết sống chết là gì.

Lâm Đoàn Nghĩa cười nhạt nói:

- Ta nghĩ rằng sáu mươi năm trước ngươi còn là một đứa trẻ mặt quần thủng đít, nói gì được ai nể trọng?

Mã Minh Tích nổi giận quát:

- Tiểu tử muốn chết?

Dứt lời lao bổ tới vung chưởng đánh ngay.

Lão ma xuất thủ cực kỳ thần tốc, chưởng lực hết sức uy mãnh bao trùm lấy Lâm Đoàn Nghĩa.

Chàng đã từng thấy Lãnh Diện bà bà dùng chiêu này đánh đuổi bọn ác ma giết Tề Đông Nhị Tẩu nên có ngay cách hoá giải, liền xuất chiêu Phong Bế Quỷ Quan phản kích.

Mã Minh Tích bị đánh bật lại hai bước cười hắc hắc nói:

- Tiểu tử ngươi xem ra có chút bản lĩnh đấy.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Lão tặc ngươi học trộm Đại La chương pháp ở đâu vậy?

Mã Minh Tích đáp:

- Ba loại võ công Cùng Âm Ngung Bế, Thiên Mang La Tước và Tuyệt Âm Thủ của Tuyệt Sơn phái được coi là võ lâm tam tuyệt bao hàm mọi tinh hoa võ học trong thiên hạ, cần gì phải học ở đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa hừ một tiếng nói:

- Chỉ sợ ngươi học lên ở Lãnh Diện bà bà thôi.

Mã Minh Tích quát:

- Nói bậy, lại tiếp ta một chương nữa.

Dứt lời xuất chương.

Lần này hàn khí nổi lên đến nỗi Tống Ngọc Thu và Mã Minh Châu đứng cách ba trượng cũng phát run.

Lâm Đoàn Nghĩa vận Cửu Dã Thân Công vào Minh Vương chương pháp đối địch.

Sau chiều thăm dò đầu tiên song phương đã biết công lực của nhau, không ai dám khinh địch thi triển hết bản lĩnh sở học cuộc chiến trở nên kịch liệt vô cùng.

Tống Ngọc Thu và Mã Minh Châu lùi lại năm sáu trượng mở to mắt chăm chú theo dõi cuộc chiến.

Tống Ngọc Thu đứng xem một lúc rồi chợt nói:

- Nghĩa lang để thiệp giết lão tặc đó cho.

Dứt lời rút kiếm lao vào vòng chiến.

Lâm Đoàn Nghĩa chưa kịp ngăn cản chợt thấy áp lực từ đối phương giảm đi biết Tống Ngọc Thu có võ công khắc chế địch, bụng mừng thầm.

Mã Minh Tích đang vận Cùng Âm Ngung Bế chợt thấy tiêu tán đầu cả, bấy giờ mới nhận ra thanh bảo kiếm trên tay Tống Ngọc Thu phát kỳ quang bức xạ tới mình, biết gặp khắc tiểu nhân vội nhảy lùi lại quát:

- Tống Công Đạt bảo tiện tỳ người đến chống lại lão phu sao?

Tống Ngọc Thu đáp:

- Lão tặc nếu sợ thanh Hoả Tinh kiếm này thì mau rút đi.

Mã Minh Tích rút ra một thanh nhuyễn kiếm đen bóng nói:

- Lão phu sẽ cho người thưởng thức Tuyết phong chí bảo.

Quả nhiên lão vừa vung kiếm lên ánh kỳ quang của thanh Hoả Tinh kiếm trên tay Tống Ngọc Thu biến mất.

Lâm Đoàn Nghĩa cũng rút kim kiếm ra nói:

- Ta cũng muốn người thưởng thức Ngũ Hành Kim Kiếm.

Mã Minh Tích chỉ cười hắc hắc phát kiếm điểm tới thanh tiểu kiếm của Lâm Đoàn Nghĩa.

Ngũ Hành Kim Kiếm uy lực phi thường không ngờ trước thanh hắc kiếm lại không phát huy được tác dụng.

Lâm Đoàn Nghĩa thu kiếm về nói:

- Người thử thêm một mũi nữa.

Mã Minh Tích cho rằng vẫn là Ngũ Hành Kim Kiếm cười nói:

- Có năm mũi cứ phát hết đi lão phu không sợ.

Lâm Đoàn Nghĩa vung tay:

- Vút vút.

Hai vệt kim tinh đồng thời phát ra.

Mã Minh Tích vừa đưa nhuyễn kiếm lên đỡ thì chợt nghe ko... ong một tiếng thanh hắc kiếm bị gãy làm hai đoạn.

Lão tặc kinh hãi kêu lên một tiếng rồi quay người lao đi, chớp mắt đã mất hút sau tường viện.

Lâm Đoàn Nghĩa gọi với theo:

- Mã lão tặc thiếu gia chưa vội giết người đâu. Nếu không trả người và kiếm ta thì rằng Tuyết sơn phái từ nay trừ danh trong giang hồ.

Mã Minh Châu lúc đó mới hoàn hồn cười nói:

- Thì ra Mã Minh Tích chỉ khoác lác. Lão nói rằng hắc văn kiếm đủ phá Ngũ Hành Kim Kiếm, không ngờ chỉ hai chiêu đã bị gãy.

Lâm Đoàn Nghĩa nhặt đoạn hắc kiếm gãy lên xem nói:

- Ngũ Hành Kim Kiếm là vật thường dùng của tiên sư lúc hành đạo nên có rất nhiều người luyện binh khí khắc chế lại trong đó một vài người thành công. Thanh hắc văn kiếm này đúng là khắc chế được Ngũ Hành Kim Kiếm nhưng không thắng nổi kiếm tiền kết hợp.

Tống Ngọc Thu tiếp lời:

- Vừa rồi Nghĩa lang chỉ dùng Minh Phủ Kim Tiền đủ giết Cửu U Quỷ Mẫu, không ngờ kim tiền lợi hại như thế.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn Mã Minh Châu hỏi:

- Tuyết Phong Tam Lão trú ở đâu?

Mã Minh Châu đáp:

- Tổng đàn của Tuyết Sơn phái là một cổ bảo trong một sơn cốc, còn Tuyết Phong Tam Lão ở đâu thì không ai biết được.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Vậy chúng ta cứ đến tổng đàn đi.

oOo

Trong một sơn cốc um tùm sâu trong dãy Tuyết Sơn hiện lên bức tường cao của cổ bảo, bên trong thấp thoáng rất nhiều lầu các và phòng ốc.

Đó là trọng địa của phái Tuyết Sơn - Ngạo La Bảo - hẳn nhiên có ý ngạo thị giang hồ.

Lâm Đoàn Nghĩa và Tống Ngọc Thu đã nghe Mã Minh Châu kể về tình hình trong bảo.

Tuy nhiên trong đó bố trí nhiều cơ quan mai phục mà cô ta không biết.

Chỉ riêng một nơi cư trú của Mã Mỵ Trận đã lợi hại như thế Lâm Đoàn Nghĩa hiểu rằng Ngạo La Bảo hẳn là nơi long đàm hổ huyệt.

Mới hoàng hôn Lâm Đoàn Nghĩa và Tống Ngọc Thu đã tiếp cận vào hu vực ngoại vi cổ bảo, trèo lên một cành cây rậm mọc bên tường bảo nhìn vào.

Trong bảo đã lên đèn.

Trên hành lang trước sảnh đường treo ba ngọn hồng đăng từ trong sảnh mấy chục người lũ lượt ra đứng thành hàng giữa quảng trường tiền viện.

Tống Ngọc Thu nói:

- Không biết bọn chúng bố trí Thiên Môn Trận làm gì?

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Tống thư thư có biết trận thức này không?

Tống Ngọc Thu gật đầu:

- Trận thức này thiếp được gia phụ chỉ dạy rất kỹ.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Đệ cũng có xem qua nhưng chưa thành thạo, phải nhờ thư thư hướng dẫn thêm để bị vậy trong đó còn phá được.

Lợi dụng lúc người trong bảo còn bố trí Tống Ngọc Thu liền hướng dẫn cặn kẽ các môn biến hoá và cách phá giải.

Lâm Đoàn Nghĩa đã biết cơ bản nên tiếp thụ rất nhanh.

Tống Ngọc Thu cười nói:

- Đây là một biến hoá của Thiên Môn trận gọi là Song Bát Quái, chia làm hai phần mỗi phần tám đội, biến hoá về cơ bản giống như thiếp vừa nói, chủ yếu là xác định cho được các cửa 'Thương', 'Sinh', 'Đỗ'.

Bố trận xong, trận chia làm mười sáu đội, mỗi đội có hai hán tử nhảy lên đứng trên vai đồng bọn, vung đao chỉ đông chém tây...

Trận bắt đầu biến hoá nhân ảnh trùng trùng, tiếng hô dậy đất, đao kiếm sáng loà, quả là hùng tráng.

Chợt vang lên một tiếng quát, bọn đứng trên vai nhảy vút lên cao bốn năm trượng ra ngoài trận.

Tiếp đó hàng trăm vệt sáng li ti bắn ra làm những người kia bật vào giữa trận.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Những vệt ngân quang đó chính là Băng Phách Thần Châm lúc ở Trúc Luận Đảo đệ thấy có người dùng loại ám khí này.

Tống Ngọc Thu hỏi:

- Rất lợi hại phải không?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Phát ra vô thanh vô tức, khi bắn trúng hàn khí thâm nhập vào người chỉ một số cao thủ nội lực rất thâm hậu mới bức được hàn khí ra.

Thiên Môn trận biến hoá chùng một nửa canh giờ thì đình chỉ chúng nhân tàn đi, chỉ còn lại ba ngọn hồng đăng chập chờn trong gió.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Ta vào thôi.

Dứt lời cùng Tống Ngọc Thu vượt qua tường lướt đi như làn khói nhảy lên đứng trên nóc sảnh.

Mặc dù thân pháp của hai người vô cùng thần diệu nhưng vẫn bị đối phương phát hiện ra.

Từ trong sảnh có tiếng cười hùng khục nói:

- Quả nhiên chúng đã đến rồi.

Đồng thời một lão nhân từ trong sảnh bước ra trước hành lang.

Lâm Đoàn Nghĩa không kinh dị nghĩ thầm:

- Làm sao chúng lại phát hiện được chứ?

Nào ngờ từ góc sảnh có một giọng nữ nhân lạnh lạnh vang lên:

- Đến thì sao chứ?

Tống Ngọc Thu nhận ra giọng nói kêu lên:

- Hồng thư chúng tôi ở đây.

Nguyên lão nhân kia phát hiện không phải Lâm Đoàn Nghĩa và Tống Ngọc Thu mà chính là Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân từ hướng khác đột nhập vào góc sảnh.

Tống Ngọc Thu gọi xong nhảy xuống đứng giữa quảng trường, Lâm Đoàn Nghĩa liền nhảy xuống theo.

Hồng Phong Nương Tử và Thái Vân cũng vừa chạy tới, cả bốn mừng rơn nói cười tíu tít.

Chợt thấy toàn bảo đèn đuốc thắp lên sáng rực.

Lão nhân đứng trước sảnh đường chấp tay nói:

- Hai vị bên tả, lão phu đoán là Lâm thiếu hiệp và Tống tiền tử, còn hai vị kia lão phu còn chưa biết là ai?

Hồng Phong Nương Tử Mi Hồng tranh lời nói tiếp:

- Hai chúng ta là Lâm Tuyết Hồng và Lâm Vân Thái.

Lão nhân cười nói:

- Nguyên là hai vị Lâm nữ hiệp, lão phu họ Mã tên là Minh Thạch, gia huynh là Minh Tích, gia đệ Minh Sơn lúc này ứng theo lời ước với Lâm thiếu hiệp đi tìm hai vị. Không ngờ bốn vị đang đem đồng thời đại giá quang lâm tề bảo, thật là quý hoá vô cùng. Không biết bốn vị có thể vào sảnh đường uống chén rượu nhạt không?

Bốn người đưa mắt nhìn vào thấy trong sảnh đường đã được bày ra bốn bàn rượu.

Trừ bàn đầu tiên chưa có người ngồi, bàn thứ hai đã có năm lão nhân, bàn thứ ba có tám trung niên phụ nhân và bàn cuối cỡ tám trung niên hán tử bận hắc y.

Mỗi bàn có bốn thiếu nữ rất xinh đẹp đứng hầu rượu.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy thấy Mã Minh Thạch lấy lễ đãi khách nhưng sợ có quỷ kế gì nên chấp tay nói:

- Lâm mỗ đang đem đến làm phiền vì nóng lòng tìm hai vị cô nương. Bậy giờ đã gặp được xin để lần khác đến nhận tội.

Mã Minh Thạch cười nói:

- Thiếu hiệp sao khách sáo thế? Lệnh sư và huynh đệ lão hủ vốn là chỗ thâm tình, mấy hôm trước tuy giữa gia huynh gia đệ và thiếu hiệp có sự hiểu lầm nhưng không vì thế mà làm hỏng tình hoà hiếu giữa hai phái mấy chục năm qua. Hơn nữa bây giờ đã tìm được người vật cũng đã quy về nguyên chủ, sao không uống mừng mấy chén?

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói vật quy nguyên chủ tin rằng đối phương sẽ giao luôn Ngũ Hành Kim Kiếm, đành ôm quyền nói:

- Nếu thế tại hạ đành theo lệnh vậy.

Mã Minh Thạch cả mừng chỉ tay nói:

- Mời bốn vị.

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Không dám.

Rồi bước lên hành lang.

Ba thiếu nữ cũng đi theo.

Nhưng bốn người vừa lên khỏi thạch cấp thì trước tiền viện có người cười hắc hắc nói:

- Gian kế Quan Môn Đả Cầu thật là hiểm độc.

- Kẻ nào lên lút đến đây mưu toan ly gián chúng ta? Sao không chịu hiến thân còn nấp mãi trong xó?

Người kia đáp:

- Tuy ta với Phương lão quái có mối bất hoà nhưng không giống hạng gian xảo như ngươi. Tám tặc nhân của Long tôn và Băng Nguyên Ngũ Tử ở trong sảnh chỉ e khó mà làm gì được tiểu tử đó...

Mã Minh Thạch gầm lên một tiếng lao ra khỏi sảnh.

- o O o -